

Překročit své kruhy

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 14 Říjen 2012 22:27

Předchozí album **Pavla Bobka** s písněmi Johnyho Cashe mnozí považovali nejen za splněný sen interpreta (na bookletu alba **Kruhy** Pavel Bobek říká, že tomu tak není), ale zejména za vrchol tvorby a produkce zpěváka, podobně, jako tomu bylo s albem Johnyho Cashe. Za pět minut dvanáct se tehdy říkalo.

Čas ukázal, že se nejméně o jednu desku mýlili. Album *Kruhy* přináší 13 převzatých písní od amerických interpretů (Pavel Bobek v bookletu a v titulní písni vysvětluje kriteria výběru), a zdá se, že opravdu právě toto bude splněný sen Pavla Bobka. Výběr autorů a žánrů (který provedl interpret) je tak různorodý, že jen velká zkušenost mu může vtisknout jednotnou tvář a ještě něco přidat. Podíl na tom má samozřejmě sám Pavel Bobek – jsou to skladby, které má rád a na které se očividně (vlastně uchoslyšně) těšil, ale doprovodná kapela také přesně pochopila, proč Pavel Bobek tyhle skladby vybíral a proč je má rád a plně se podřídila tomu, aby písničky opravdu vyzněly jako splněný sen. Hlavní roli hraje zpěvák a doprovodná kapela decentně dotváří atmosféru.

V takové atmosféře rádi přeslechnete drobné nedostatky, které získají spíše punc osobitosti – v dobrém je to znát ve skladbě *Sen potkáš* za každým rohem, tady vás navíc zaujme i saxofon D. Bárty a na chvíli zalitujete, že Pavel Bobek nebyl i jazzovým zpěvákem, abychom takových písní od něj měli více. Podobně Bobkova verze *Výmluvného ďábla* ukazuje na další možný rozměr téhle písničky – tu navíc můžete srovnávat s několika jinými českými verzemi. Snad nejsilnější skladnou na desce je *San Miguel* s **Katkou Garcia** a se španělštinou, pak skladba *Stará mříž*

, nu a standardní countryová klasika (

Kanadská noc

nebo

Začni

) vhodně odlehčuje atmosféru.

{desky 1152}

Deska má i stylový „podzimní“ booklet, ze kterého ale dýchá podzim klidný, podzim ve zvolněném tempu, při kterém se může ohlížet za úspěšným jarem a létem a bez obav čekat zimu. Kéž by takové byly podzimy všech a všechny. V úvodu jsem napsal frázi „za pět minut dvanáct“ – po téhle desce se mi zdá, že je hodin daleko méně a do dvanáctky daleko. A to je dobře.